

ВАРТОВА БАШТА

ВІСТНИК ЄГОВОГО ЦАРСТВА

НОШЕННЯ ТЯГАРІВ З ВДОВОЛЕННЯМ

ВІЛЬНИМИ І СИЛЬНИМИ

„Ми сильні, носім ті тягарі, котрі готовлять слабі для себе і для нас, а не шукаймо догоджати самим собі”. – Рим. 15:1, Моффат анг.

Єгова Бог носив з вдовolenням усі ці тягарі, котрі готовило ослаблене людство через незвершенність і гріх. Бог, як найсильніший між сильними з цілою певністю може носити ці тягарі, але однак це вимагало від Нього великого терпіння і милосердя в незрівняній мірі і треба було перенести всякого рода обвинувачення, насмішки і ганьби і ще особливо вимагає від Нього ще більшого здержання. Всі ці тягарі, котрі Він не спричиняв, переносив Він їх добровільно з любови це є в інтересі продовження ліпшого положення людських сотворінь. Бог Єгова обіцяв, що пішле Свого Сина, Мессію, як Спасителя людства і предсказав Про нього, що цей Мессія не догоджає самому собі, але що бере тягарі і носить їх з Богом, з Отцем. Мессія не бажав розширювати тягарі ганьби, а помагав носити їх, згідно із слідуемого предсказання, Він сказав: "Не дай же через мене осоромитись тим, що вповають на Тебе, Господи, Боже /Сгово/ сил небесних! Бо за Тебе терплю зневагу, і сором покрив лице моє! Чужим став я братам моїм, і чужинцем синам матері моєї. Бо ревність для дому Твого ізсушила мене, і зневага тих, що Тебе зневажають, впала на мене." /Пс. 69:6-9/ Оскільки Мессія носив в цей спосіб тягарі ганьби, через це наслідував прикладу Бога Єгови.

Питання: Як Мессія наслідував Єгову в ношенню тягарів?

2. Оскільки отже, через наслідування, Мессія носив неприємні тягарі з любови і ревности до Бога, то через це дав нам чудовий приклад для цих днів, коли самолюбство утвердилося на землі, сильні тручають слабих і коли мисливці ідеї силкуються кинути на других тягарі, замість щоби себе гамувати і сповняти свої обов'язки. Інспірований письменник указує нам приклад любови Месії і ставить це в практику, кажучи: "Ми сильні, носім ті тягарі, котрі готовлять слабі для себе і для нас, а не шукаймо догоджування нашого. Кожен бо з нас нехай старається догаджати ближньому для добра і збудування його віри. Бо і Христос не шукав сам собі догоджати, а якож писано: „Зневага зневажаючих Тебе впала на мене". Скільки бо перше написано, нам на науку написано. – Рим. 15:1-14, Моффат.

3. В наших днях лишень дуже мало християн дійсно доказують силу християнську через це, що не шукають задовольняти самих себе, а з вдовolenням хочуть брати участь в ношенню тих зневаг, котрі падають на Бога Єгову. Навіть і серед так званого християнства, релігійне Духовенство зневажає Великого Сотворителя, немовби Бог був відповідальний за ці обставини в котрих сьогодні терпить світ. Кидають вони багато докорів на Бога, тому що не слухав Він лицемірних молитов о поліпшення, і не є в силі увільнити з гноблених тяжкостей в котрих на дальше терпить і пропадає людство. Як наслідки цього, незчисленні мужчини і жінки відвертаються від Бога, як від такого, котрий немовби був недостойний звеличання. Ці думають, що їм самим треба боротися і здобувати свободу. Декотрі такі звертаються до Духовенства за виконанням і спрямованням, а не до Слова Божого, і не довіряють Богу, чекаючи здійснення Його постановлянь. Кладуть вони своє довір'я в незвершених смертних людях і так наслідують плани і програми людські. Через це надаліше набувають собі тягарі, зістаючися сліпими в неволі сатани, великого гнобителя людства і його товаришів демонів і людей. Як наслідок цього продовжається зростати зневага Бога зі сторони тих, котрі знаходяться в залежності або неволі.

Питання 2,3: Чому в релігійному християнстві лише небагатьох наслідують важний приклад Месії?

4. Може в наших днях нема вільних людей на землі? Так є лиш в малих кількостях. Оскільки такі вільні є, то вони не посідають Духа неволі /рабства/ цього світа, котрий живе в неволі. Хотяй всюди світ їх окружає з його тяжкими ярмами, все ж таки вони не є учасниками в його Духовій темноті, в його підлім положенню, ані в його самолюбних нахилах.

Вони розірвали стосунки, що торкається неволі сатани, "бога цього світа" і наслідують Месію, ходять слідами Сина Божого, котрий сказав ось це: "Що всякий, хто робить гріх, невірник гріха. Невірник же не пробуває в домі довіку, Син пробуває довіку. Коли ж Син визволить вас, справді вільними будете". /Йоана. 8:34-36/. З самовідданості відносно свободи Він умер, умер як свідок на дереві тортур. Бог Єгова, Його Отець небесний, прийняв Його дорожню жертву викупу для визволення усіх тих, котрі приймали Його, як Сина Божого, і згідно з тим вірують в силу визволення Його жертви. Другої дороги немає для досягнення свободи, а лише через Сина Божого.

5. Ізраїльтяни в давних часах пробували щоби через заховування переданого закону через Мойсея, досягнути свободу і вічне життя. В підпорядкованню відносно цього закону, обрізали на тілі всіх своїх дітей чоловічого роду. Але ж цей знак обрізання, не був знаком свободи. Ізраїльтяни були підпорядковані божественному закону даному через Мойсея, але цей закон скорше осуджував їх як грішних, котрі стоять під прокляттям, замість щоби їх визволити від гріха. Необрізання, але довір'я положене в Христа Ісуса як Месію, є тим, що вчинить тепер нарід вільним. – Галат. 3:10-13.

Питання: 4,5. В який спосіб в наших днях є один нарід на землі?

СВОБОДА, НІ НЕВГАМОВАНІСТЬ

6. Ця свобода, котру дає Бог Єгова через Ісуса Христа, не може бути невгамованою в "ділах тілесних". В так званих демократичних державах знаходиться так звана свобода; але разом з нею - віддається нарід до всякого роду самолюбних „тілесних діл”. Якщо хтось практикує такі діла, закон його не карає. Такий може сваритися, може завидувати другим, може мати ненависть на других, може практикувати чари або демонізм, може ганьбити своїх суперників політичних, може пошкодити своєму ближньому грошево і т.д. І все ж таки є він уважаний, як один такий, котрий поводить властиво і радується в повній мірі зі своєї свободи. Але християнське царство /імперію/, розглядає це, як зловживання свободи, якщо хтось віддається до таких самолюбних навичок тіла. Це є прямим запереченням Духові Божому. Християнин є вільний, але тільки на це є вільним, щоби любив Бога, цілим серцем своїм, з цілою любов'ю своєю, з цілою душею своєю, з цілою силою своєю, а ближнього свого, як самого себе. Цей рід любови є правдивою ціллю свободи. Цей рід любови є самотнім виразом надійної свободи. Це нам указує апостол Павло, в часі коли нам каже ось це: „Для свободи учинив нас Христос вільними; оставайтесь ж сильними і під ярмо неволі знов не підкоряйтесь. Ви бо браття, покликані на волю, тільки щоби воля ваша не була причиною /до гріха/ тілу, а з любов'ю служіть один другому. Увесь бо закон /Мойсеїв/ в цій одній заповіді сповняється: „Люби ближнього твого, як себе самого”. Коли ж ви гризете і заїдаєте одні других, то гледіть, щоб не були пожертві одні другими”. /Гал. 5:1, 13-15, пер. Ельборфельд/. Любов здержить чоловіка від того, щоби зловживав своєю свободою. Любов служить як безпечний довідник в свободі ділання.

Питання: Чому не можуть бути об'єднані разом "діла тіла" і хрис. свобод?

7. Ця свобода супроводжена любов'ю з тою, котра відрізняє організацію правдивого християнства від так званого „християнства” і від демократичного світа. Світ демократичний хвалиться своїми свободами, однак лише дуже мало доказує любови до Бога, до Христа і до своїх ближніх. Його структура оснувалася на самолюбстві; і якщо називаємо це „самолюбство просвічене” це ще не поправляє його. Знову, що торкається Духовенства релігійного, то в часі компаній і виборів політичних, вони підбурюють членів у своїх парафіях щоби брали участь у всіх боротьбах і конфліктах політичних, щоби заїмалися з клеветами і з честолюбним /амбідійним змаганням, отже щоби брали участь в

таких ділах, котрі доводять до світових роздорів. А то, що є ще гірше, є це, що в часі війни вони благословляють національні армії, озброєні тілесними зброями, хотяй і ці священники стоять на стороні протилежній одних проти других, все ж таки моляться тому самому Богу Небесному, щоби був для помочі "християнам" якби других "християн ранили, калічити, убити, і як в цей спосіб їх побідити, і таким чином держати їх на ногах на дальше своїми самолюбними урядами політичними цього світа. Хиба непокоїть їх остереження Апостола: "Коли ж ви гризете і виїдаєте один одного /один других рум. пер./?" /Гал.5:15/ В релігійному християнстві, як в першій так і в другій війні світовій сталося так, що народи були ще більше замішані в них, і що більше гризли і заїдали одні других, а в наслідок цього, знищили ще більше життів людських. Релігійні священники перед котрими знаходяться остерігаючи слова апостола, котрим є плачено, щоби научали, проповідували і щоб жили в згідности з Єловом Божим, є відповідальні не зважаючи на їх безпеку. Але доки вони є признані від світських політичних урядів хіба непокоїть їх це?

Питання: Чому Духовенство релігійних християн, не вживає свободи супроводженої любов'ю?

8. Правда організація посвячених християн бере до серця остереження апостола. В групах правдивих християн безумовно ані один не може думати про це, щоби використовував свободу свого християнства для пошкодження другому членові групи. Якщо ми любимо один одного з любов'ю братерською, тоді напевно, що свободи нашої не вживаємо, щоби вдоволити своє самолюбне тіло, не беручи під увагу прав і вічних інтересів наших братів. Наша любов спонукує нас до того, як в Духовім розумінню бути слугами один другому. Свобода нам це дозволяє і ми з вдоволенням так учинимо, як наші брати могли би зістали в любові Божій, щоби служили Богові в прийнятій спосіб і щоби здобули вічне життя в новім світі справедливости. Ми можемо бути вільні від закону даного через Мойсея, тому що Бог прибав цей закон на дерево, на котрім умер його Син, Ісус Христос, але не зважаючи на це є ми зобов'язані вищому закону любови. /Кол. 2:13, 14, 3:14-19/. Якщо сповняємо цей закон любови, тоді не потребуємо бути занепокоєними з причини закону даного через Мойсея. Любов охороняє нас від цього, щоби зробити щось таке, що забороняє закон даний через Мойсея. Відносно нашого ближнього, то ми не маємо ближого „ближнього”, як наші брати з середини Теократичної організації Єгови, а якщо їх любимо і то в спосіб щирий, справді зробимо все це, що закон Мойсеїв вимагав від ізраїльтян, відносно свого ближнього. А якщо любимо наших ближних, котрих бачимо, тоді любимо і Бога нашого, котрого не бачимо.

Питання: Чому не для шкоди нашої визволення з під закону Мойсея?

9. Дуже легко може статися, що в будь-якій з груп християнських, може повстати розірвання з причини якогось самолюбства, члени її є готові атакувати і "кусати одні других і не думають про цю небезпеку, що в кінці можуть проковтнути і пожерти одні других. Лишень тільки треба комусь, щоби жити якийсь рід тайного бажання о сіянні або панованню, щоби почувати заздрість відносно популярности інших, щоби завидувати становища або достоїнсти вищої від других або уявляти собі, що вчинилося несправедливість з ким-небудь: це є досить для цього, щоби він живив криві думки і ці повищі здавалися йому все більшими і більшими перед ним. По цих наступають діла не маючи любови. Починаємо обходити одні других почувачи антипатію /відразу/ і гнів, займатися думками мстивими, висуваючи злі докоряючи зауваження в других і викликати суперництва /конкуренцію/ і сторонність. Ці обоє разом провадять до явного розірвання і до сутичок з публічними розмовами до дорікань, до критики і спорів. Група розривається на двоє з причини таких особистих питань, котрі згідно наставлення Ісуса повинні би були бути упорядковані дорогою особистою, з спокоєм християнським. Члени групи непокояться так дуже через самолюбні особисті діла, що відвертають свій ум від служби Божої. Діла розділення будуть займати їх уми. Попросту, ум не може звільнитися від них. Засмучують їм добрий настрій, крутять їм всі думки і нарушують спокій і мир в нутрі групи. Поступаючи тою дорогою, приятелі або товариші християни спричиняють все більше і більше муки Духової одні другим, а диявол сміється з жадібністю бачучи це. Будьте осторожні! Не одні такі спричиняють собі Духовознищення. Образ Божий починає

віддалюватися від них, а подібність Христова затьмиться.

В кінці її котрі колись були християнами в думках і ділах і в поступованнях, вже більше не відрізняються від самолюбних світових людей.

Питання: В який спосіб може зникнути одна християнська група?

10. А з другої сторони, якщо любимо одні других з любов'ю стараємося служити нашим братам, тоді не бажаємо вивисшатися над ними, як самолюбні пани, або патрони /онікуни/. Як вільні сотворіння з любов'ю і з вдовolenням беремо на себе тягарі, щоби служити нашим братам. Звичайно, що ні один пан є важнішим членом групи християнської, але цей, котрий сповняє більше служби. Цей, що сповняє більше служби, є цим важнішим, і це правило маймо перед собою в кожному місці, а іменно: В нашій зборі християнській, в місійних домах і в усіх інших наших інституціях, котрі спільно служать для голошення Царства Божого.

Питання: В який спосіб маємо служити один другому з любов'ю?

ДУХ ПРОТИ ТІЛА

11. В часі коли народи світа боряться в такій мірі одні проти других, що торкається відношення соціального, комерційного, політичного, військового і релігійного, щоби знищити одні других, правдиві християни не воюють проти ближнього свого, однак самі в собі, в нутрі своїм воюють безперервно. Все це, що світські люди бачуть, як керівниче їх поведінки, є почуттям певної доброї пристойности, почуття своєї поваги, різних мір моральности цього світа і страху кари за переступ державних законів. Для християнина ж Слово Боже є керівником для властивої поведінки. Як сила справедливості, Дух Божий або Його невидима сила пробуває в нім. Того християнина порушує в його ділах Слово і діяльна сила Бога, котрі стоять в протилежності з природним нахилом його тіла. Пристрасті упавшого тіла є сильні. Ніхто на землі не є в силі позбутися їх. Як наслідок цього породжується боротьба в нутрі християн, між нахилами живлення із Слова і Духа Божого і між нахилами грішного тіла.

12. Що ж маємо чинити в зв'язку з тим? Апостол нам каже: "Глаголю ж: Духом живлені ходіть, тоді ніколи не сповните пристрасті тіла, пристрасті тіла є проти Духа, а бажання Духа є проти тіла: а зрештою це є в боротьбі одно з другим, так що не маєте свободи чинити те що вам хочеться". /Гал. 5:16, 17, Моффат/. Хіба не можемо вчинити в тій свободі, що нам хочеться? Чому ні? Тому, що ще жиємо в тім грішнім, в тім здеградованім світі, і деколи робимо такі діла, котрі і ми самі не бачимо їх властивими і тому, що занедбуємо чинити такі діла, котрі хотіли би ми чинити. Через те, деколи чуємося зовсім нещасними. Тому, що не є ми вільні ніколи від тіла і наших пристрастей незвершености, ніколи не можемо навіть так чинити, якби це нам хотілося. Отже, повинні ми боротися для заховання свободи християн, щоби Дух Божий панував в нашій життю. Цей Дух ділає через любов. – Рим. 7:15-25.

Питання: 11, 12. В який спосіб християни продовжують вести боротьбу, але все ж таки зістаються вільними?

13. Не зважаючи на це, що ізраїльтяни мали десять заповідей, не були вони звільнені від діл самолюбних, грішних цього світа. Закон Мойсеїв осудив їх, а навіть прокляв як грішників і в яний спосіб указав, що була потреба, щоби були звільнені через жертву викупу Месії і через Духа Божого. В першій ряді треба було, щоби був прибитий закон Мойсея на стовні мук Ісуса Христа, як скасований припис, і треба було, щоби Христос воскрес пішов до неба до Бога і ужив свою дорогоцінну жертву для своїх учеників викуплені з під засуду і кари гріха, то є щоби були викуплені з під смерті. Лише після того зілляв Бог Духа на останок вірних ізраїльтян в Єрусалимі, як виповнення свого пророцтва від Йоїла. 2:28, 29. А таким чином зіллятий Дух Божий спочив над тими, котрі були вільні, від закону Мойсейового і від його прокляття, вільні від гріха і від його осудження, вільні від неволі світа.

Питання: На котрих вільних людей зіллявся Дух Божий? І в який спосіб є вони вільні?

14. Закон Мойсея був даний таким людям, котрі з причини свого упавшого тіла були схильні до самолюбних грішних похотей і пристрастей. З тої причини закон такі діла

заборонив, вказуючи їх по імені. Але Дух Божий ділає на це, щоби ми спаслися від похотей і пристрастей тіла. Оскільки цей Дух був даний тим вільним з ціллю, щоби був їм для помочи позістання в свободі, то є це справді то, що говорить нам апостол: "А коли водитесь Духом, то ви не під законом. Явні ж бо повні діла тілесні: Роспуста, нечистота, неморальність, ідолослуження, чарування, ворогування, свари, ненависть, гнів, суперництво, розлад, ересі, зависть, убивство, п'янство, прожорство і таке інше. Це наперед глаголю вам, яко ж і наперед глаголав, що хто таке робить, ніколи на може наслідити Царства Божого." - Галат. 5:18-21, Моффат.

Питання: А якщо не є під законом, тоді під чим ми є?

15. Належите ви до збору християнського? Є ви членами дому місійного або членами одної групи постійних піонерів, котрі мешкають і ділають разом? Ділаєте ви разом з якимсь об'єднанням голосителів Царства Божого? Тоді в кождім випадку треба щоби ви здержувалися від "діл тіла" повище згаданих, треба щоби ви усунули їх з вашого оточення, якщо вам подобається щоби пробувати і служити спільно, як брати тепер і здобути життя в Новім Світі, чи то в Царстві небеснім чи під Царством в земнім раю. Не будете могли взяти за оправдання того, що якраз ті діла тіла, мають вплив над нашим християнським зростом і об'єднанням, котрі є спрямовані до життя вічного. Не можемо допускатися, щоби віддаватись до таких діл ані тоді не відноситься до нас закон, Мойсеїв котрий по імені вичислює і забороняє ті діла тіла. Як одинокі котрі є посвячені Богу, більше ми не є вже невірниками тих діл і таким чином щоби ми не наслідували їх. Дух Божий є з нами і Дух цей не вчить, не керує і не спонукує християн ані до одного з тих діл тіла. Дух ділає якраз в протилежнім напрямі. Він є багато повнійший в силі і в нашім життю, ані ж закон виритий на таблицях кам'яних. Бог, через Духа або його діяльну силу, втілює закон свій в серця наші, котрі є місцем перебування спонук або сильностей наших щоби нас порушувати до любого Його закону.

Питання: Ми християни чому повинні і чому бажаємо усувати діла тіла?

16. В який спосіб є видно, що стоїмо під впливом Духа Божого і жиємо згідно з ним? Через ті овочі або в перебігу того урожаю, котрий Дух Божий приведе на яв в нашім життю. Це є жнивом тих діл, котрі є в прямій суперечности з ділами грішного тіла. Слухаймо лише: „А своч Духа: Любов, радощі, мир, добрий настрій, добротинність, добрість, вірність, лагідність, вгамованість себе: - Ті що роблять такі діла, проти них нема закону". /пер. Моффата/. Так, той котрий жиє через Духа, є вільний щоби міг приносити так багато приємних овочів перед Богом, скільки лишень можливо. Ані закон Мойсеїв не забороняв таких діл. Християни родять овочі Духа, не немов би стояли під законом Мойсея, котрий забороняє діла тіла, але тому, що люблять Бога і Його нарід, і тому що діяльна сила Духа Божого творить ефект /вплив/ для спрямовування в їх життю.

Питання: Як виявляється це, що ми є під впливом Духа?

17. Для положення кінця законіві Мойсейовому разом з його прокляттям, Бог прибавив його на дереві, на котрім бує також прибитий Ісус Христос. А тепер, усі ці, котрі були викуплені через Його жертву викупу і посідають Духа Божого, вони також так кажучи, прибивають із їх сторони свої тіла до дерева мук. Апостол указує різницю між ділами тіла, як і між овочами Духа, і каже: "А котрі Христові, ті розп'яли тіло з страстями /пристрастями/ і хотінням. /Гал. 5:22-24/ Такого роду тіло з м'яса, котре прибито до дерева подібно Ісуса, звичайно не має свободи чинити рухи, ні навіть для задоволення потреб безумовно конечних, як наприклад: Ні для одного ковтка води або одного кусочка хліба. Не тільки що було виставлене на зневагу і ганьбу публічну, а крім того було також призначене на смерть, тому що з причини переступу закону, осуджено його подібно одному найнищому невірнику. Згідно з цим читаємо ось це з цього самого листа апостола: "Христос викупив нас од клятьби закону, ставши за нас клятьбою, /писано бо проклят всяк, хто висить на дереві/" Гал. 3:13.

18. Християни також бачуть діла тіла, як щось проклятого і призначеного смерті. Тому запановують над ним і приводять його до такого стану, в котрім було би одним таким злочинцем, котрого засуджено і привязано для того щоби похоті, пристрасті і схильності тіла не могли реалізувати /здійснюватися/ і щоби не могли запанувати над нами. Ми

вважаємо себе мертвими відносно таких самолюбних, грішних діл і стараємося їх умертвити з нашого життя. Так стоїть написано: "Тому умертвіть ті схильності членів ваших, котрі належать до світа земного; розпусту, неморальність, пристрасть, беззаконну, також зажерливість /жадібність/, котра не є чимось іншим, як ідолослуженням: за це йде гнів Божий на синів неслухнянності", /Кол. 3:5, 6/. „Менге”. Отже, замість щоб займатися з такими осуджуваними ділами, ми займаємо тіло з ревністю в службі Божій, і Дух Його проявляє пануючий вплив над нашим тілом. І той Дух керує нами згідно з Писанням. Не можемо щоби в той же самий час служити грішному тілу і Христові Ісусові як Господу. Ісус ніколи не був невірником гріха, але панував над ним. Що торкається нас, то гріх веде нас до смерті, але Ісус Христос своєю ж жертвою відкупив нас до життя. Отже, ми є Його і тому маємо Йому служити, а не тілу нашому.

Питання: 17, 18. Що чинять ті котрі належать Христові і в який спосіб?

ХОДИМО ПІСЛЯ ДУХА

19. Дух Божий котрий є всередині в нас, не вчинить сотворіннь цілком механічними або автоматичними, котрих приводив би в рух зовнішньою силою проти їх волі, так щоби не було потреби з їх сторони зусиль і постановлень. Щоби жити після Духа, то треба рішитися в витривалій спосіб, щоби могли приносити овочі відповідно відкриттю Духа. Слово Боже описує нам в який спосіб відкривається Його Дух і які овочі приносить в нашім життї. Ці слова були відмічені під інспірацією Духа Божого, і як що ми ходимо після цих Божественних слів йдемо слідами Ісуса Христа, через котрого зіллявся Дух, тоді ходимо після Духа і є керовані через Духа. Апостол каже: „Коли жиємо після Духа, тоді також ходимо після Духа. Ми не ходимо за марною славою, одні других роздражнюючи і одні другим завидуючи”. /Гал. 5:25, 26. Ам. Ст. Біб./ Якщо ми з рішучістю розп’яли тіло з Його пристрастями і вдоволеннями, щоби держати на кермі і умертвити ці діла, тоді мусимо жити після Духа. Це значить, що не можемо чинити бенкетів, і не можемо чинити п’янства, і не можемо продовжувати неморального життя, а іменно, не можемо поводитися в такий спосіб, як поводитьсґя світ взагалі, піддатися грішним схильностям тіла. Ні, але ходженням після Духа значить, що чинемо такі діла, котрі доказують, що діяльний Святий Дух Божий пробуває в нас: отже даємо доказ о любові, радості, стараннях для миру, довготерпінню, ласкавості /милості/, доброті, вірності, лагідності, в гамованню себе, і о таких ділах, котрі можемо зробити з повною свободою.

Питання: Як ми ходимо після Духа?

20. Якщо ми є правдивими християнами, тоді ми віддалися з повним посвяченням для чинення волі Божої. Записки Святого Письма були інспіровані Богом через Його Духа, котрий спочив над Його вірними пророками і апостолами отже в гармонії з нашим посвяченням відносно Бога, йдем слідами Його Сина, Ісуса Христа, і кажемо: „Ось я приходжу: в змісті книги написано про мене. Чинити волю Твою, мій Боже, моя радість, і закон Твій в глибині серця мого.” /Пс. 40:7, 8, Жид. 10:7/. Отже, якщо бажаємо ходити ж після Духа, мусимо дозволити керуватися згідно з тим, що є написано в цій Святій Книзі в Біблії. Маємо дозволити, щоби той самий Дух Божий відкривав нам очі зрозуміння для правди. Біблія містить в собі цю правду і через Його Теократичну Організацію відкриває її перед нами. Цей Дух має нами керувати в зібранню наших християнських братів, де маємо студіювати Слово Боже, радитися о Його службі і приготуватися до неї. Щоби виразити це ясно: Цей Дух має нами керувати до студії Вартової Башти: має нами керувати до регулярних зібрань служби, де одержуємо наставлення для голошення Євангелії Царства на теренах. Цей Дух має нас спонукувати до відвідування школи – Теократичної, котра відбувається щотижня, котра є нам помічна, як тоді, коли маємо оказію /спосібність/ могли би передати правду іншим ще ліпше.

Питання: В гармонії з чим маємо ходити і котрі зібрання маємо відвідувати?

21. Якщо читачі журналу оглядають життя і діяльність вірних Свідків Єгови, тоді бачуть, що благословенство небесне спочиває над тими вірними християнами, котрі з такою ревністю сповняють працю поручену Богом для нашої генерації /покоління/. Коли читаємо книжку річну Свідків Єгови з останнього року, і оглядаємо справоздання післані з 96-и

країв, дуже багато нас підкріплюють ці справоздання, отже звідти виникає просунення праці свідчення, як і розширення чистого звеличання живого і правдивого Бога. Почуваємо, що повинні ми сказати о наших браттях звідсіля: "На цих браттях спочиває благословенство Боже!" Це є в порядку, але також той самий Дух може мати ефект і над нами. Буде нам для помочі, як і на нашій терені можемо доконати таку саму величезну працю, згідно з цим і наші браття на своїх теренах вчинили. Є потреба, щоб ми віддавалися з охотою, і довір'ям Всемогучому і щоби дозволили щоби Дух Його діяв над нами і через нас, підпорядковуючися наставленням Його Слова і спрямованням, що приходять через Його Теократичну Організацію. Щоби ти не сказав Всемогучому Богу: "Хто я? Ах, я не можу виконувати ту роботу!" Ти також можеш виконувати, якщо Бог тебе запрошує до того, через своє Слово і дорогою своєї видимої організації. Бог дає нам досить милосердя в усіх часах і в усіх горях, нема ніякого сумніву про це. Отже, якщо привілеї служби християнської припадають тобі в участі, доцінюй їх.

22. Шукай помочі Його видимої організації, ділай в гармонії з нею. Віруй, що діяльна Сила Божа, Його Дух, творить ефект над тобою, зміцнюючи тебе, керує і спонукує до чинення Його вслі, згідно з тим, як гончар може формувати глину. Божественний гончар може формувати і тебе. Отже будь гнучкий /схильний/ і готовий до того, щоби Дух зробив це з тобою. Звичайно, ти можеш бути впертий і затятий, і Бог може змінити своє поступовання відносно тебе, і може відкинути тебе, тому, що не доказуєш себе доброю посудиною для служби. Однак, можеш бути угодним Богові через це, що залишаєшся керованим Його Духом, і ходиш згідно з ним і можеш бути також посудиною Його величної служби, котру Він вживає в кождім часі лише для своєї хвали.

Питання: 21, 22. Якже можемо бути ужиті, як посудини для служби, подібно нашим браттям, котрі живуть в другій стороні?

23. В часі нашого старання, щоби Бог нас ужив послушними своїми слугами, ніколи не дозволяймо керуватися похотями марної слави, тому, що через це хвалили б ми самих себе. Не можемо бути гордими із цього, як виконуємо якусь працю або як можемо досягнути її, ані не є кінечним щоби ми гордилися і підчеркували нашу власну важність перед нашими братами. Старання випереджувати других, котрі вчинили б ми з ціллю щоб здобути славу і подив, підбурювали би чоловіка до суперечності. Це побуджує Духа суперництва або випереджування між поодинокими особами, або між християнськими групами або між частинами груп. Це побуджує Духа суперечки, зависті і других самолюбних річей. „Не стараймося за марною славою і не роздражнюймо одні других”. /Пер. Сторр/, каже апостол. А іменно: "Не підбурюймо одні других до суперечки з марною чванливістю". /Гал. 5:26, Менге/. Якщо підбурюємо других з причини нашої амбіції /честолюбство/ і хочемо їх випередити, тоді вчинимо їх суперниками наших християнських братів і роздражнюємо їх щоби вступили в рішучий бій з нами, щоби доказати, що ми є ліпші від них і що стоїмо над ними.

Питання: В який спосіб ми поводитися б з своєю чванливістю і якби підбурювали один другого?

24. Це є змісл виразу роздражнювати або підбурювати, котрого тут уживає апостол, згідно з тим як офіціальний суперник закликає або підбурює свого противника, щоби здобути рішення. Ніколи не примушуймо до чогось такого наших християнських братів, через що могли б ми спричинити нашим братам плутанину і указати себе ліпшими, і насміхатися з їх неприємного положення. Уникаймо того всього, що підбадьорювало б духа партійності або сторонності, і спричинило би розірвання і непорозуміння внутрі, а також уникаймо того, що приходить разом з цим, а іменно: зависть, ненависть і суперництво. Не можемо собі дозволити, щоби спричиняти розірвання між собою. Ми не є такими членами котрі є незалежними в Теократичній організації, котрі бачили б лишень кождий свої інтереси, без цього щоби мати на увазі другого. Ми не стараємося щоб випереджувати наших братів. Ми маємо радуватися з тих благословенств, котрими Бог наділив других, а не завидувати. Якщо другі браття є спосібні для виголошування публичних промов або для навчання, то є для провадження студій біблійних в салі Царства, або в окремих льокалях в /приватних домах/, і крім цього виказують більшу перевагу в цих ділах як ми, тоді можемо

сказати так: "Дякую Тобі, мій Отче небесний, що ці браття є в нашій оточенню і мені, подобаються учитися від них, бо вірю, що Ти післав їх і учив їх для нашої помочи".

25. Отже, якщо приходять в ваш льокаль або в групу окружний слуга, котрий відвідує групи в вашій окрузі є вам для помочи, остерігайся сказати собі: „Мені хотілося би зайняти його становище; вчиню всьо, щоби вигнати його з цієї позиції. Порушу один фальшивий випадок о нім і Товариство Ватх Товер звільнить його, і якщо це станеться, тоді я одержу цю незаняту посаду. "Це було би завистю, роздражнюванням або підбурюванням проти другого і про це говорить апостол, щоб так не чинити. Чогось такого і не чинимо, якщо остаємося керованими Духом Божим. Сповняймо закон любови ближнього! Признаваймо, що Бог уложив члени в "тілі Христовім" і в службі Його організації, так як Йому уподобалося. Бог упорядкував в повні це діло, з гори до долу. Будьмо слугами Його добровільно в спосіб Теократичний.

Питання: 24,25. Отже чому не маємо підбурювати один одного?

НОСІМ ТЯГАР ОДИН ДРУГОГО

26. Якщо маємо злу волю, тоді насміхаємося із злістю в проблемі другого напроти котрого плекаємо якийсь гнів. Якщо ми є заздрісні або ненависні, тоді знаходимо вдоволення внутрі в тім, якщо один такий вчинить таку помилку з неуваги або чинить якийсь мильний крок. Якщо остаємося керованими Духом і якщо посідаємо Духові властивості любови, терпіння, ласкавості, доброти, вірності, лагідності і пановання над собою, тоді журливо стараємося помагати тому братові, котрий зробив помилку, щоб він піднявся з цього упавшого положення на властиву дорогу. "Браття мої, - каже апостол - якщо один з вас учинить якийсь мильний крок, тоді ви котрі є Духовні, піднімайте його знову на місце з Духом лагідності уважаючи на себе самого, щоб і ти не впав в спокушення." /Гал. 6:1, Пер. Ельберфальд/ Так, брат упав в спокушення. Перед тим, як упав, щоб був пробудився і уважав о тім; упав в це спокушення, без властивого обдумання, що значить таке поступовання. Тепер він жалує за ділом котре сталося. Ми всі є виставлені на спокушення і тому не чинім так, як немовб ніколи немогли упасти. "Тим же хто думає стояти, нехай глядить, щоб не впав." – I Кор. 10:12.

27. Таким же чином, всі ці котрі приносять овочі Духа, практикують шляхетного Духа. Ці думають о своїх власних тілесних слабостях і о тім, що і вони можуть упасти і що в такий самий спосіб вони будуть потребувати співчуття і любови братерської. Апостол Петро захопився з неосторожности і довіряючи самому собі думав, що він є особливий і ліпший від других апостолів. Таким чином вчинив перший ряд мильних кроків, через це, що три рази відрікся Ісуса Христа. Однак воскресший і оживлений в душі Ісус Христос, знову підніс або оздоровив Петра, тому що цей жалував за вчиненим гріхом і доказав любов і привязання до Ісуса. О в який же лагідний спосіб оздоровив Ісус Петра! Не тому що Ісус був упав колись у спокушення і що був nadalше виставлений спокушенню, але тому, що посідав Духа Божого і любив Петра – Йоана 13:36 – 38; 18:16 – 27; 21:14 – 19.

Питання: 26,27. Чому маємо пробувати будувати когось в душі лагідності?

28. Ситуація є слідуєча: Ми бажаємо щоби Бог був милосердний для нас. Подібно і ми маємо доказати милосердя до наших упавших братів. Колись в життю, напевно що кожний з нас зробив помилку, один більшу, а другий меншу, ну однак робимо. Не служить це для збудовання наших братів, те що ми зробили невластиве, але однак прощають нам, якщо просимо їх прощення. Однак це не значить, що можемо умисно вертатися до несправедливості і що можемо повторювати такі діла а потім в добродушний спосіб просити прощення, не стараючися про це щоб панувати над собою. Ні, але ми маємо уявити добрість в нашій поведінці, навіть тоді, коли наші браття є схильні не оказати нам милосердя. Тому є милосердні браття до нас, щоб помагати до зцілення нам. Отже наші зусилля повинні бути в тім, щоб підкріплятися в душі і щоб показати, що ми посвятились.

Питання: Що є важне в науці о милосердя в цій проблемі?

29. В цей спосіб маємо старатися щоби охороняти тих, котрі є разом з нами в організації Божій і щоби держатися спільно з ними, як з нашими братами і не є досить лишень вийти на терен і видавати свідоцтво про Царство Боже, щоби привести других до

організації. Отже якщо спотикнеться брат наш, тоді докажимо властивого Духа і подаймо йому руку, щоб міг піднятися.

А якщо неправо відноситься до нас, тоді замість щоби плекати гнів проти нього і очікувати з впертістю щоб він просив прощення від нас, ми робимо після слів Ісуса і полагоди́мо діло дорогою особистою, оминаючи публіку, щоб того котрий робив неправу незамішати або схвилювати і щоби не привести його в якийсь неприємне положення. Можемо піти до того, що нас образив і можемо указати на його неправість через те, що намагаємося збудити в нім почуття до справедливості. А якщо це не спонукало би його до признання, щоб виказати свою неправість, тоді візьмемо із собою братів дозрілих в душі. З помочю пробуємо допомогти цьому, що нас образив, але в душі лагідності і шляхетності. Якщо і ще не признає своєї несправедливості і не признає свого обов'язку, щоб спростувати проблему, можемо виявити діло перед представниками нашої місцевої групи, щоб ці Духові слуги ужили свої різні здібності і вплив положення /служби поста/ в нашій групі, щоб переконати цього образника до признання. Але і ті нехай роблять це діло в душі добрості і лагідності, бо і вони стоять в небезпеці спокушення і опісля вони також мають потребу милості. /Мат. 18:15 – 17/.

Питання: Як маємо піднімати упавшого після слів Ісуса?

30. Припускаємо, що цей, що робив неправість признає, що захопився або довіряв сам собі і потребує підбадьорення і керівництва від других до того, щоби міг приблизитися до Бога, і досягнути прощення через Христа і міг бути знову прийнятим в ласку Божу. Тоді не повинен чекати доки його браття могли би установити глибокий пункт його Духового здоров'я. Він може признати, що є хворий духово і що потребує негайної помочі. Тоді він може звертатися до своїх вірних і відповідних братів, щоби прийшли і були йому помічними. Справді існує Духова хвороба. Апостол Павло згадує це в зв'язку з щорічним святом спомину хліба і вина, в часі, що хліб без квасу стоячий приготованим для їдженя має бути признаний як "тіло Христове". Павло указує нам, як приходить хвороба Духова і як можемо її припинити, в часі коли каже: "Нехай же розгледить чоловік себе, і так /після Ам. пер. лише потім, як вчинив це /нехай хліб їсть і чашу п'є. Хто бо їсть і п'є недостойно, суд собі їсть і п'є, нерозсуджуючи про тіло Господне. Того то мно́гі між вами недужі та слабі /безсильні і хворі, Рум. пер. / заснули доволі."/ І Кор. 11:28-30/ Отже, що торкається такої особи, котра признає свій стан Духової хвороби і бажає щоб була вилічена з неї для такого ученика Яків радить що слідує: "Хто між вами тяжко страдає? Нехай молиться... Чи хто незду́жає /є хворим рум. пер./ між вами, нехай призове присвитерів /старших/ церкви, і нехай моляться над ним / для нього, рум. Біблія /помазавши його /перед тим/ оливою в ім'я Господне; і молитва віри /виконана з вірою рум Біб./ спасе болящого, і підійме /оздоровить/ його Господь; а коли гріхи вчинив, відпустяться йому. Визнавайте один одному гріхи, і молиться один за одного, щоби сцілитися вам. Много бо може /велику силу має, рум. Біб./ молитва праведного ревна." - Якова 5:13-16.

31. Так, просіть помочі Духової, якщо потребуєте її, і визнавайте гріхи свої тим до котрих звертаєтеся за помічю, щоб знали ваше горе, і щоб могли вам допомогти. Позвольте щоб вас помазали заспокоючою оливою Духового Слова Божого, щоби вас утішили, підкріпили розумінням і щоби вам пробудили Духа. Вони можуть багато вчинити в інтересі одного такого упавшого християнина і потребуючого сили Духової. Дозволяйте нехай будуть вам помічними інші щоби ви знову вірили в Бога, о Котрим є написано, що Він є справедливою і прощає нам гріхи, якщо визнаємо їх через Ісуса Христа, Посередника спільности християнської." – І Йоана 1:9, 2:1.

Питання: 30, 31. Що повинен чинити такий, котрий признає, що є хворий Духово, і чому?

32. Таке поступовання кладе на нас тягарі. Це є такий тягар, котрий нам спричинив або наложив нарушитель права. Особа така спричинила або здобула тягар для себе і також для нас. Але ми стоїмо під впливом Духа Божого і таким чином маємо ми свободу щодо брання на себе цей тягар з любови і з вдоволенням або можемо залишити так, щоб цей нарушитель носив собі сам свій тягар і боровся зі своїм горем. Що маємо чинити? Дух Божий, через написане Слово апостолом Павлом, пише нам ось це: "Носіть тягар одні

другим і так сповняйте закон Христів". /Гал. 6:2/. Цей закон котрий постановив Ісус Христос в Слові і ділі, вимагає, щоб ми любили наших братів навіть і тоді, коли б це означало нашу власну смерть. Ісус сказав ось це у вечір перед своєю смертю: „Заповідь нову даю вам: Щоб любили один одного. Як я любив вас, щоби і ви любили один одного.

По сьому знатимуть усі, що ви ученики мої, коли любов матимете один до одного. Більшої сієї любови ніхто не має, як щоб хто душу свою положив за друзів своїх". - Йоана 13:34, 35, 15:12, 13.

Питання: Що накладає на нас таке поступовання і чому носити маємо це?

33. Хтось може навіть не посвятити багато часу і енергії на це, щоб привести цього грішника до нізнання правди, навчити його правди і оказати йому цей привілей, як через Христа посвятитися Богу і таким чином, щоб прийшов в зв'язок з Теократичною організацією. Хіба можемо дозволяти, щоб цей довгий час і старання, котрі ми ужили в минувшині пропали марно? Ні, треба плекати це бажання і маємо старатися о це, щоб в такій мірі відкривати нашу любов до наших християнських братів, щоб все старатися тримати їх в тіснім зв'язку з Божою організацією. Подумай собі о тім довгій часі і втомленню котрі ти /або хтось інший/ ужив, щоби помагати комусь до пізнання правди. Багато годин часу ти видавав свідоцтво ходячи від дому до дому, поки ти знайшов того чоловіка, як одну козу вівцю, котра жила серед козлів. В першій зустрічі, показав він деяке заінтересовання. Цього ти собі занотував і робив дальші відвідини. З цієї okazji оставив ти йому одну книжку для студювання Біблії, як наприклад книжку під заголовком "Правда визволить вас". Після цього ти знов відвідував його, щоб при допомозі книжки, допомогти йому до зрозуміння Біблії і відтак запровадив тижневу студію біблійну в його мешканню. В протягу цілого року або ще більше ти відвідував його регулярно в його мешканню. Дотепер ти студював разом з ним Біблію при допомозі книжки. Отже подумай о цілій часі тім, котрий ти зужив у нього для утвердження його віри, ти ішов за ним, щоб привести його до салі Царства на зібрання, або може ти його привіз на своїй кареті. А в кінці він посвятився Богу і став активним голосителем його Царства на терені праці а ти був дуже щасливий. Але, о горе! Тепер робить він якусь помилку, котра є проти тебе і ти несподівано є здібний сказати так: "Скінчив я з ним!" Але ні! Бог через своє Духове Слово не виховує нас і не керує нас в такий спосіб і такою дорогою до таких діл. Не приспішай діла, щоб не вчинити яких невластивих діл.

Питання: В який спосіб ужили ми в минувшині для одного з грішників час і втомлення, котрих не хотіли б ми бачити втраченими марно?

34. Не забувай, що колись в минувшині ужив ти дуже багато часу і сили для цього брата, котрий тепер зробив помилку. Дух Божий був посередником в тебе, щоби ти був йому в допомозі, щоб він міг приєднатися до Теократичної організації. Але ж, це є так. Отже тепер, залишай і на дальше керованим цим самим Духом а він научить тебе як маєш бути для допомозі тій особі в справі, щоб могла вона остатися в організації. Що ж маєш чинити, якщо хтось зробить якийсь мильний крок і деколи ухопить силу над ним помилка або гріх? Подумай сам про себе, може і ти можеш коли впасти в спокушення. Тоді і тобі може помагати Духовою поміччю може навіть цей же самий брат. В кождім випадку так упавші можуть нас обложити такими важностями, котрі можуть бути досить тяжкі і ти раптом можеш вибухнути в ось цих словах: "Чому цей брат не поступає праведною дорогою? Чому грішить в цей спосіб, щоб через нього це принести горе собі самому і другим між котрими і мені?" Якщо ти любиш свого брата і хотіло б ся тобі бачити, щоб він заховав свій голос посвячення і здобув вічне життя для оправдання зверхності святого імені Божого, тоді ти переможеши гнів і з любови візьмеш тягар його на себе і допоможеши йому для сцілення, котрого то вічне життя знаходиться в небезпеці.

35. Маєш ти свободу це зробити: не примушує тебе ніхто до цього. Відтак вчини це з любови. Уживай своєї християнської сили для допомозі слабих. Чи знаєш що робиш через це? Що ж? "Браття, коли хто з вас заблудить від правди, і наверне хто його, нехай знає, що наворачивший грішника від блудної дороги його спасе душу від смерті і покрие множество гріхів". /Якова 5:19, 20/ хіба для життя одної душі не варта носити тягар?

Питання: 34,35. В який спосіб маємо носити тягар, щоби після можности захоронити когось в життю або його спасти?

/В. Т. 15, 3. 9/

НОСИ СВІЙ ВЛАСНИЙ ТЯГАР

1. Християнина спонукує до помочі своєму упавшому у гріх братові це, якщо в простодушний спосіб обдумає він про себе хто він є: Є хтось, котрий не є кращий від других, що від початку походив він від того самого роду людського, і що торкається спасення котре приходить через Ісуса Христа, що Він післаний тим самим обов'язком, і є хтось котрий перед Тим Найвищим Суддею Богом Єговою, стоїть точно на цій самій рівні, як і ті другі. Таким чином, апостол в мудрий спосіб пише: коли після даної поради відносно помочі братові котрий зробив помилку, додає іще слідуєчі слова: "Коли хто думає, що він що єсть бувши нічим, сам себе обманює. Діло ж своє нехай випробує кожен, тоді хвалу в собі матиме, а не в іншому /матиме чим похвалитися, що тільки торкається його, а не іншого, рум. Біб. /Кожен бо свій тягар нестиме". – Галат. 6:3-5.

2. Кожний чоловік має свій власний тягар, чи не так? Так, в зв'язку з розслідуванням своїх власних діл, тут апостол Павло уживає іншого слова, ніж тоді коли каже: "Носіть тягар один другому." /Гал. 6:2, Мофф./ Отже, коли апостол каже, що маємо носити свої власні тягари, це має нас учинити тверезими і здержувати нас від цієї думки: що ми є щось, в цей час як не маємо ніякої підстави для цього. Навіть ким б не був хтось як слуга Божий, має сам стояти перед великим Суддею і не порівнюватися з своїми християнськими братами.

Питання: 1, 2. Які наслідки можемо мати, якщо носимо свої власні тягари?

3. Припускаємо що хтось є в зв'язку з організацією даючою свідоцтво, котра служить голошенню Царства і так один впаде як жертва самопохвали. Ця особа виконує багато праці голошення, дає добрі справоздання служби, осягає чудові результати, котрі оправдують ці справоздання. Дивиться він кругом групи і впадає в спокушення, бо розуміє про себе так: "Гляди тепер я є щось. Я є одним прекрасним голосителем! Справді ліпший як другі із зібрання. "При кінці місяця служби з почуттям змагання силкується зробити порівняння, питаючи другого: „Скільки годин ти виконав цього місяця в службі на терені? Скромна відповідь звучить: "Працював я п'ятнадцять годин і доконав я декілька дальних відвідин". Хвалячий себе брат, з тріюмфуючим поглядом збентежує і засмучує свого товариша-голосителя цими словами: "Чудово, я працював двайцять п'ять годин". І в тайні серця, приблизно каже так в собі: "Я є щось!" Ходить кругом цілої групи із усіх порівнянь визначується він. Спокушення буде ще більше для нього, так що скаже: „Не є це жарт, справді я є тим найліпшим голосителем з цілої групи. Справді я є, бо хиба не я осягнув найбільше годин і хиба не я доконав найбільше відвідин від інших голосителів?" Зовсім діла і цифри доказують, що він є найліпшим голосителем в групі.

Питання: В який спосіб може дійти один з добрих голосителів, до такого міркування, що він є щось?

4. Що не є в порядку в цього голосителя? Це що він не хвалиться на свій власний рахунок, але на підставі порівняння зі своїми братами. Апостол наминає нас, що порівняння з другими приводить до фальшивих висновків. Не досліджуй себе беручи за підставу других братів. Твої добрі діла не порівнюй з ділами якогось другого брата котрого кладеш як одно мірило для себе. "Кожен же нехай випробує своє діло а якщо мавби яку вдячність то нехай буде вона тільки відносно нього а не на підставі порівняння з другими". /Гал. 6:4, Ам. пер./ Брате або сестро! Це є властиво, щоб ти випробував своє власне діло і провіряв себе самого; який же напрям уживаєш для розсудження цього? Апостол Павло нам сказав: "Будьте послідувателями моїми, яко ж і я Христів". /1 Кор. 11:1/ Ісус Христос розтягнув нам взір поступовання. Він ходив від дому до дому, говорив публично і провадив студію Біблійну, так з поодинокими особами, як і в їх власних мешканнях. Від так віддав своє життя більше як трирічним таким проповідуванню Царства. Тут є тобі напрям! Тут є тобі взір! Тут є тобі мірило!!! Отже, якщо хочеш дістати властиву похвалу /вдячність/, тоді унизися поруч Ісуса Христа і скажи: "Ну що ж, добре, якже ж я працюю?"

Питання: Яку помилку зробив такий голоситель? До кого ж повинен він себе порівняти?

5. Отже, не порівнюйся з другим братом з видимої організації Божої. Ми не змагаємося один з другим і не підбурюємо один другого до поєдинку або виставлення результатів. Якщо бажаєш здобути вдоволення з твоєї служби, тоді наслідуй ось ці Духові слова: „І все, що робите від душі /серця Ам. пер./ робіть, якож Господу, а не людям, знаючи, що від Бога прийме в нагороду насліддя: Господу бо Христу служите". – Кол. 3:23, 24, 2 Кор. 10:11, 12.

6. Не тому лишень йти тобі на терен і брати участь в різних okazіях служби, щоб показати о

ній місячне справоздання, бо тоді працював б тільки для рапорту Слугою Євангелії, ти є тільки з цієї причини: "Тому, що любиш зверхника всесвіта, Єгови Бога і бажаєш брати участь разом з Ісусом Христом в оправданню Отця Небесного. Бог є Той, котрому ти служиш і перед котрим маєш зістати одобрений або впасти. Наслідуй наставлення дані для Теократичної організації, котрі є зазначені в Його Духовім Слові. Це нехай буде твоїм керівником, мірилом і дороговказом! Якщо вчиниш це тоді здобудеш вдоволення з твого особистого розлідження, тому що признаєш, що виконав діло Боже. Не порівнюй себе разом з яким іншим земним слугою. Радше бути тобі зрозумільним, ніж вчинити подібне діло. Павло сказав: „Бо не сміємо прилічувати себе або рівняти до деяких, що самі себе хвалять, ті, що самі в собі /один з другим/ міряють і порівнюють самих себе /один з другим/, не розуміють". – 2 Кор. 10:12.

Питання: 5, 6. В який спосіб знайдемо вдоволення самі в собі після слів апостола Павла?

7. Отже, ти сам повинен носити свій власний тягар перед Верховним Суддею. Про це думає Павло, коли каже на цих, котрі лишень тому ходять разом з організацією, щоб могли викликати замішання і хитати другими; так кажучи: „А хто колотить вами, понесе свій осуд, хто б він не був." /Галат. 5:10/. Великий Суддя не кладе нікого відвічальним замість тебе, як явишся на суд перед Ним. Суддя не порівнає тебе з товаришем твоєї земної служби і не на підставі такого порівняння сотворить. Питання є: В якій мірі використав ти свої різні okazji? В якій мірі використав ти здібности і знання про котрі говориш? В якій мірі ти брав собі під увагу привілеї твоєї теперішньої служби? Чи правдива любов і щира самовіданність відносно Бога і Царства правленого через Христа є правдивою спонукою для твоєї служби ревно учиненої для Єгови, і щоб ти представлявся нею перед другими і підбадьорювався з ними, замість тої честолюбності? Чи ходив ти після Духа і доказав любов через це, що взяв охочо тягарі на себе, щоб статися помічу співнаслідникам із тобою для осягнення життя? В часі коли ти, проповідував другим, чи намагався ти панувати над собою, прибиваючи усі нахили і хотіння тіла; щоб проповідуючи другому, не бути відкинутому самому? Не то є питання, скільки відвічальности має твій товариш в службі, але це, скільки ти маєш відвічальности перед Богом! На цій підставі маєш здати рахунок для себе самого перед Богом, носячи свій тягар.

8. Ніхто другий не буде відповідати за цей суд котрий дістанеш від Бога і ніхто другий не понесе якоїсь часті із твого суду, яко відповідальний разом з тобою. Сам маєш носити тягар своєї відвічальности як і суд, що належиться їй.

Питання: 7,8. В який спосіб і перед ким маємо носити свої власні тягарі?

9. Держімо в нашій пам'яті ці здорові думки в протягу нашого християнського життя. Спосіб нашого життя, яким ми тепер жиємо в службі Божій рішає який суд сягнемо носячи свій власний тягар відповідальности. Отже, будьмо тямущими, щоб ходити з покірністю перед Богом і щоб служити Йому з любов'ю тепер. Перед тим ніж маємо носити тягар остаточної відповідальности перед Найвищим Суддею, будьмо готові і схильні до цього, щоб носити тягарі наших братів, навіть якби вони їх самі собі спричиняли, а через це і нам через свої помилки, слабости і гріхи, котрі їх нападають, і ми спричиняємо другим важкості і тягарі через наше поступовання. Писання справді каже, щоби „носити тягар один другому" і через це сповняти закон більшого Мойсея, Ісуса Христа. Роблячи так, з любов'ю будемо помагати одні другим, а в кінці осягнемо одобрення Зверхного Судді і дорогоцінну нагороду вічного життя.

Питання: Чому разом з ношенням тягарів наших власних, маємо носити тягарі одні другим?

Ватх Товер, 15. 3. 50.